

»Res, res!«

»Kdo bi sá bil mislil!«

»Kaj ne, da zdaj že znam.«

»Če le ne boš pozabil. Drugo leto ti bom pa že dal, da boš precepil vsaj eno drevesce na vrtu. Če boš dobro naredil, pa bo tvoje.«

Jej, je Tine težko čakal drugega leta! A prišlo je okrog, in Tine je prišel do svojega drevesca.

Od tistega časa je pa Tine pocepil že mnogo drevja. In vesel je, ko vidi, da mu gre delo dobro izpod rok. Danes je eden prvih sadjarjev v okolici. A tako kakor je bil ob prvem uspehu, se zdaj več ne more razveseliti. Razen — če ujame kakega ukaželjnega otroka, da mu pové in pokaže, kako ta reč gre. Tedaj mu zažari lice kakor v mladostnem ognju, da je spet ves srečen kakor otrok.

Mašimov:

Opomin.

Na vse zgodaj tam na oknu
je potrkalo: tip, tip . . . !
In že skočil je pogledat
kedček oknu tisti hip.

Kaj to vendar more biti?
Glej jo, drobno ptičko,
nenavadno to budilko,
pisano siničico.

„Kaj pa hočeš, ptička drobna,
na vse zgodaj že od nas?
Saj natrosil sem ti včeraj
zrncem za precejšen čas!“

Ali drobna ptička v okno
pogledava le naprej,
deček misli in ugiba,
pa zasveti se mu — glej!

Lani deščica pod oknom
bila polna je drobtin —
letos je pa ni, in deček
brž dobil je opomin.

Opominov pa on noče:
Desko brž je dal na zid.
Ptička pa ga več hodila
ni spominjat in budit.

